

PHẬT THUYẾT THÂN MAO HỖ THỤ KINH

QUYỂN HẠ

Lại nữa, này Xá-lợi Tử! Thế nào là ta cũng chịu khổ não hành hạ thân hơn họ? Nghĩa là ban đầu bụi đất dính trên thân ta rất ít, sau đó càng ngày càng nhiều. Ví như cành lá của cây Đỉnh-nột-ca đất bụi phủ càng ngày càng nhiều, dày lên, thân thể của ta cũng như vậy. Xá-lợi Tử! Mặc dù thân thể của ta bị bụi đất dính đầy nhưng không bao giờ Ta nghĩ: “Than ôi, vì sao thân thể của ta bị bụi đất dính đầy? Ai là người phải sạch cho ta?” Đây là ta cũng chịu khổ não hành hạ thân hơn họ.

Này Xá-lợi Tử! Thế nào là ta tịch tĩnh hơn họ? Nghĩa là ở chỗ đồng trống tịch tĩnh, đi, đứng, nằm, ngồi xa lìa mọi sự ồn ào huyên náo, không để ý đến những vật thọ dụng, ở một mình nơi vắng lặng. Xá-lợi Tử! Khi ấy ta cùng họ làm như vậy. Nếu có người chăn bò, người chăn nuôi gia súc, người hái củi, người làm vườn, khi đi đường... Ta thấy những người này thì lánh vào chỗ sâu kín không cho họ thấy. Ví như nai hoang thấy các người chăn bò... trên liền ẩn núp vào chỗ kín đáo để tránh vì sợ họ thấy. Ta ở nơi đồng trống xa lìa sự ồn ào cũng lại như vậy. Đây là ta tịch tĩnh hơn họ.

Xá-lợi Tử! Tuy làm như vậy để cầu chút phần pháp tối thượng trong loài người hãy còn không được, huống chi là chứng đắc Tri kiến thù thắng của bậc Thánh. Vì sao? Vì đối với Thánh tuệ họ không thấu đạt, không giác ngộ. Nếu không thấu đạt và giác ngộ về Thánh tuệ thì làm sao giải thoát hết thảy các khổ?

Xá-lợi Tử! Nếu với Thánh tuệ mà thấu tỏ đúng như thật và giác ngộ tức là đóng cửa ba cõi, chấm dứt đường sinh tử, không còn tái sinh.

Này Xá-lợi Tử! Thế gian có hạng Bà-la-môn nói rằng: “Vào đêm mùng tám tháng mùa đông, khi gặp tuyết rơi thì lỏa thân đứng một mình nơi đồng trống hoặc gần bờ sông, nằm sâu trong tuyết suốt đêm, làm như vậy là thanh tịnh.” Xá-lợi Tử! Ta biết như vậy và cũng làm như họ. Vào tối mùng tám tháng mùa đông, khi gặp tuyết rơi, ta lỏa thân đứng một mình nơi đồng trống hoặc gần bờ sông, nằm sâu trong tuyết suốt đêm. Xá-lợi Tử! Tuy làm như vậy, để cầu chút phần pháp tối thượng trong loài người hãy còn không có, huống chi là chứng đắc Tri kiến thù thắng của bậc Thánh. Vì sao? Vì đối với Thánh tuệ, họ không thấu đạt, không giác ngộ. Nếu không thấu đạt, không giác ngộ về Thánh tuệ, thì làm sao giải thoát vượt qua các khổ? Xá-lợi Tử! Nếu với Thánh tuệ mà thấu tỏ đúng như thật và giác ngộ, tức là đóng cửa ba cõi, chấm dứt đường sinh tử, không có tái sinh.

Này Xá-lợi Tử! Thế gian có hạng Bà-la-môn nói như vậy: “Vào đêm mùng tám tháng mùa đông, khi gặp tuyết rơi hãy lội xuống nước sâu quá cổ, đứng trong ấy suốt đêm, làm như vậy là thanh tịnh.” Xá-lợi Tử! Ta biết việc ấy và cũng làm như họ. Vào đêm mùng tám tháng mùa đông, khi gặp tuyết rơi, ta lội xuống nước sâu quá cổ và ở trong ấy suốt đêm. Xá-lợi Tử! Dù làm như vậy để cầu chút phần pháp tối thượng trong loài người hãy còn không được, huống chi là chứng đắc Tri kiến thù thắng của bậc Thánh. Nói rộng cho đến... chấm dứt đường sinh tử, không còn tái sinh.

Này Xá-lợi Tử! Thế gian có hạng Bà-la-môn nói như vậy: “Vào tháng nóng nhất của mùa hè, lúc giữa trưa, lỏa thân đứng một chân trong cát lún tới đầu gối, ngẩng đầu

lên và di chuyển theo mặt trời, làm như vậy là thanh tịnh.” Này Xá-lợi Tử! Ta biết như vậy và cũng làm như họ. Vào tháng nóng nhất của mùa hè, lúc giữa trưa, ta lỏa thân đứng một chân trong cát lún tới đầu gối, ngẩng đầu lên và di chuyển theo mặt trời. Xá-lợi Tử! Biết việc này nên mọi người, kể nam, người nữ đều chạy nối đuôi nhau đến xem. Chúng bàn luận: “Nếu biết điều chế tâm thì được an lạc, không còn nhớ nghĩ đến sự nóng bức, không có tâm biếng trễ.” Xá-lợi Tử! Tuy làm như vậy để cầu chút phần pháp tối thượng trong loài người hãy còn không được, huống chi là chứng đắc Tri kiến thù thắng của bậc Thánh. Nói rộng cho đến... chấm dứt đường sinh tử, không còn tái sinh.

Này Xá-lợi Tử! Thế gian có hạng Bà-la-môn nói như vậy: “Nhờ gian khổ kiếm thức ăn khó kiếm là thanh tịnh.” Xá-lợi Tử! Lúc đó ta biết việc ấy và cũng làm giống như họ. Những thức ăn tìm khó được là gì? Nghĩa là ta thường đến nơi trâu bò tụ tập ở đồng trống để xin sữa bò. Đây là thức ăn khó tìm. Xá-lợi Tử! Dù làm như vậy để cầu chút phần pháp tối thượng trong loài người hãy còn chưa có, huống chi là chứng đắc Tri kiến thù thắng của bậc Thánh. Nói rộng cho đến... chấm dứt đường sinh tử, không còn tái sinh.

Này Xá-lợi Tử! Thế gian có hạng Bà-la-môn chỉ ăn lúa mì cho là thanh tịnh. Họ nói với nhau: “Chỉ ăn lúa mì mà tu hành thì được thanh tịnh.” Họ lấy lúa mì nghiền nát vụn, hoặc vo lấy nước, hoặc dùng nhiều cách để ăn mà nuôi mạng. Xá-lợi Tử! Ta biết việc ấy và cũng làm giống như họ. Ta lấy lúa mì làm thức ăn như thế nào? Nghĩa là ta chỉ ăn một hạt, không ăn thêm hạt thứ hai. Thời gian sau, do ăn lúa mì như vậy nên thân thể bị phù, dù vậy ta cũng không bao giờ khởi tâm ăn nhiều hơn lượng đó, ta chỉ ăn một hạt, không thêm hạt thứ hai. Xá-lợi Tử! Vì ta ăn một hạt lúa mì nên gây ốm, trên dưới thân thể giống như chim Ca-la-ca và chim A-bà-đa. Còn chân thì rút khô nhỏ lại, không ai dám nhìn, giống như lạc đà, như dê không khác. Sau bã vai thì lồi lõm như đá chồng lên nhau, chỗ cao chỗ thấp không bằng. Lại giống như nhà lá ở nơi chỗ trống vắng vẻ, hai bên trống trải, then chốt rơi rớt, bên trong mở toát, có thể nhìn xuyên qua. Hai hông ta lồi từng đốt xương, bên trong lõm vào, có thể nhìn thấy rõ. Lại như tháng nắng có chỗ nước còn đọng lại, đến tối có người nhìn thấy trong nước có ánh sáng của các vì sao hiện ra lập lờ. Hai mắt ta sâu lõm thấy lờ mờ cũng như cái thấy ở trên vậy. Lại như trái mướp đắng khi còn non chưa già, bị người cắt đứt dây thì cành lá liền tàn héo rồi từ từ khô, cuối cùng thành khô ran. Thân thể của ta từ đầu đến chân cũng như vậy. Ban đầu tiểu tụy, dần dần gây yếu, cuối cùng thì gây mòn, xương da dính sát với nhau. Xá-lợi Tử! Thân thể ban đầu của ta, ta cố gắng giữ gìn, vịn vào gai gốc như chống gậy, nhưng sức lực đã yếu lần không chịu nổi, cứ muốn đứng dậy thì lại ngồi xuống, thân thể rã rời, đầu cổ gục thấp, cổ họng yếu ớt, nói không ra hơi giống như dê câm. Mặc dù như vậy, ta vẫn duy trì, bên trong thâm giữ tâm, bên ngoài ráng giữ thân thể khéo điều hòa hơi thở. Muốn cử động thân thì lại bị bụi đất dơ nhớp dính đầy. Vì bụi đất dính đầy nên không thấy lông trên thân nữa. Xá-lợi Tử! Lúc đó, mọi người nam, nữ ở trong xóm làng, thành ấp kéo nhau chạy đến xem. Họ nói: “Khổ thay! Đau đớn thay! Thân thể của Samôn Cù-đàm bị tiêu mòn, lại thêm nám đen, xưa kia dung mạo đẹp đẽ rực rỡ, nay biến mất đi đâu? Do tu luyện khổ cực, hành hạ thân thể nên thân tướng ra như vậy.” Xá-lợi Tử! Mặc dù làm như thế để cầu chút phần pháp tối thượng của loài người hãy còn không được, huống chi là chứng đắc Tri kiến thù thắng của bậc Thánh. Nói rộng cho đến... chấm dứt đường sinh tử, không còn tái sinh.

Này Xá-lợi Tử! Thế gian có hạng Bà-la-môn chỉ ăn gạo cho là thanh tịnh. Họ nói: “Chỉ ăn gạo mà tu hành thì được thanh tịnh.” Họ lấy gạo nghiền nát, hoặc vo lấy nước, hoặc dùng đủ cách để ăn. Xá-lợi Tử! Ta biết việc đó và cũng làm như họ. Ta lấy gạo làm thức ăn như thế nào? Ta chỉ ăn một hạt, không ăn thêm hạt thứ hai. Thời gian sau do ăn gạo mà bị phù, nhưng không bao giờ ta khởi tâm lấy gạo thêm để ăn, ta chỉ ăn một hạt thôi. Xá-lợi Tử! Ta đã tu khổ hạnh như vậy. Bấy giờ có một người đến nói: “Ngày xưa dung mạo đẹp đẽ rực rỡ, nay biến đi đâu? Do tu luyện khổ hạnh mà thân tướng phải đến nông nổi này.” Xá-lợi Tử! Tuy tu hành như vậy để cầu chút phần pháp tối thượng của loài người hãy còn không được, huống chi là chứng đắc Tri kiến thù thắng của bậc Thánh. Nói rộng cho đến... chấm dứt đường sinh tử, không còn tái sinh.

Này Xá-lợi Tử! Thế gian có hạng Bà-la-môn chỉ ăn mè cho là thanh tịnh. Họ nói rằng: “Nếu ăn mè mà tu hành thì được thanh tịnh.” Họ lấy mè rồi nghiền nát vụn, hoặc vò lấy nước, hoặc dùng đủ cách để ăn. Xá-lợi Tử! Ta biết việc ấy và cũng làm giống như họ. Ta lấy mè làm thức ăn như thế nào? Xá-lợi Tử! Ta chỉ ăn một hạt mè mà không thêm hạt thứ hai. Thời gian sau, do ăn mè nên thân thể Ta bị phù, dù vậy nhưng không bao giờ ta nghĩ đến để lấy ăn thêm. Ta chỉ ăn một hạt, không thêm hạt thứ hai. Ta đã tu khổ hạnh như vậy. Bấy giờ có người dân đến nói: “Ngày xưa dung mạo đẹp đẽ rực rỡ, nay ẩn mất đi đâu? Do tu luyện khổ hạnh nên đến nông nổi này.” Xá-lợi Tử! Tuy làm như vậy để cầu chút phần pháp tối thượng của loài người hãy còn không được, huống chi là chứng đắc Tri kiến thù thắng của bậc Thánh. Nói rộng cho đến... chấm dứt đường sinh tử, không còn tái sinh.

Này Xá-lợi Tử! Thế gian có hạng Bà-la-môn không ăn thứ gì cả cho là thanh tịnh. Họ nói với nhau: “Nếu không ăn bất cứ những vật gì, tu hành như vậy thì được thanh tịnh.” Xá-lợi Tử! Ta biết việc ấy và cũng làm giống như họ. Ta không ăn một thứ gì cả. Do không ăn nên thân thể Ta gầy ốm. Như vậy nói rộng cho đến tu hành khổ hạnh... mọi người nói: “Khổ thay! Đau đớn thay! Sa-môn Cù-đàm thân thể gầy ốm, giống như chim Mãng ngu. Lúc trước dung mạo đẹp đẽ rực rỡ, nay biến đi đâu? Do tu luyện khổ hạnh nên mới ra nông nổi như vậy.” Xá-lợi Tử! Lúc ấy, ta thầm nghĩ: “Các Sa-môn, Bà-la-môn trên thế gian đã trải qua sự cực khổ, lại còn hủy hoại hành hạ thân thể là để cầu thanh tịnh. Trong số những người đó ta cũng đã làm giống như vậy, khiến cho thân nát tan như bụi, nhưng đều không có lợi ích. Cho đến các Sa-môn, Bà-la-môn trong đời quá khứ, vị lai và hiện tại này đều trải qua sự cực khổ, lại còn hủy hoại, hành hạ thân thể. Tất cả việc làm này là vì cầu thanh tịnh, trong đó ta cũng đã làm như vậy, khiến cho thân nát tan như bụi, nhưng cuối cùng không có lợi ích tối thắng. Bây giờ ta không tu hành khổ hạnh như thế nữa. Vì hành hạ thân thể để cầu chút phần pháp tối thượng trong cõi người hãy còn không được, huống chi là chứng đắc Tri kiến thù thắng của bậc Thánh. Cho nên biết rằng đạo này không phải là đạo Chánh giác vì thế ta không tu tập nữa.

Xá-lợi Tử! Lúc đó ta nghĩ: “Khi mới ra khỏi nhà lần đầu tiên, ta đến dưới cây Diêm-phù trong khu vườn rừng của dòng họ Thích ngồi một cách thư thái. Do bóng mát trời không di chuyển nên bóng cây che rất mát. Khi đó ta lìa các pháp dục nhiễm bất thiện có tầm có tứ lìa sinh hỷ lạc và đã chứng được Thiền thứ nhất. Ta đã thấu tỏ đúng như thật đây là chánh đạo. Ta đã đi khắp mọi nơi và đã học qua các đạo, ta đã nhận ra sự chân thật rằng: “Ngoài chánh đạo trên, không còn đạo chân thật nào khác nữa. Nay ta vì sao lại dựa vào pháp tuyệt thực làm cho thân thể gầy ốm lại thêm mỗi một, tự hủy

hoại thân thể thì làm sao giữ đạo? Những gì đáng ăn ta nay nên ăn.” Ta nghĩ như vậy thì có một ngoại đạo phụng thờ Tiên thánh khổ hạnh, biết ý ta, ông nói: “Thánh giả Cù-đàm, ông đừng thoái lui nơi lối tu khổ hạnh đó. Trong lỗ chân lông của tôi sẽ phát ra ánh sáng để giúp ông, làm cho thân thể ông đầy đặn trở lại.” Nay Xá-lợi Tử! Lúc này ta lại suy nghĩ: Nếu không ăn thứ gì thì mọi người trong xóm làng đều nghe biết Sa-môn Cù-đàm tu hành khổ hạnh, không ăn gì cả, nên thân thể gầy ốm. Bấy giờ họ sẽ nói là nhờ có Tiên nhân khổ hạnh phát ra ánh sáng để giúp đỡ nên mập trở lại. Những người ấy nói như thế lẽ nào chẳng phải do ta mà nói dối hay sao? Cho nên ta sợ họ vọng ngữ, chê bai, nên từ chối không nhận lời của Tiên thánh. Xá-lợi Tử! Nghĩ như vậy rồi ta liền từ từ uống nước đậu xanh, nước đậu vàng, nước đậu đỏ để sống. Sau đó, sức lực của ta dần dần bình phục trở lại. Khi sức lực được bình phục, đầu tiên ta đến sông RỒNG, rồi đến sông Ni-liên, từ từ xuống tắm rửa cho sạch sẽ mát mẻ. Sau đó ta lần vào một ngôi làng, có người con gái tên Thiện Sinh dâng sữa cho ta, ăn sữa xong ta liền đến chỗ của Tiên nhân Phược-tất-ca để tìm cỏ kiết tường, rồi ta lần đến cây Bồ-đề và đi nhiều ba vòng. Ở bên gốc cây ta trải cỏ cát tường xung quanh cả trong lẫn ngoài để làm chỗ ngồi. Xá-lợi Tử! Bấy giờ ta ngồi kiết già, giữ thân ngay thẳng, giữ chánh niệm, lìa các pháp dục nhiễm bất thiện có tầm có tứ, lìa dục, sinh hỷ lạc, chứng Thiên thứ nhất. Kế đến, ta dứt tầm tứ, nội tâm thanh tịnh, tâm cảnh nhất như, không còn tầm tứ, định sinh hỷ lạc, ta chứng Thiên thứ hai. Tiếp theo ta lìa hỷ tham mà trụ vào xả niệm, chánh tri đúng như thật thân thọ diệu lạc như bậc Thánh đã quán hạnh xả niệm, lìa hỷ diệu lạc, ta chứng Thiên thứ ba. Tiếp theo, đối với khổ lạc ta đều đoạn trừ như trước, ý khởi lên vui hay buồn đều dập tắt ngay, không còn khổ lạc, xả niệm được thanh tịnh ta chứng Thiên thứ tư.

Xá-lợi Tử! Khi ấy Ta tuần tự trụ tâm vào chánh định, hoàn toàn thanh tịnh, lìa tùy phiền não với nghiệp hòa dịu an trú bất động. Vào đầu đêm Ta chứng đắc đích thực về Thiên nhãn trí minh tâm hoàn toàn thông suốt.

Xá-lợi Tử! Ta chứng đắc Thiên nhãn thanh tịnh hơn mắt người, quán xét thấy tất cả hữu tình trong thế gian sinh diệt, đẹp xấu, sang hèn đều tùy theo nghiệp mà chịu. Tất cả nghiệp của họ ta đều thấu tỏ đúng như thật hết thủy. Nếu các hữu tình với thân, khẩu, ý tạo nghiệp bất thiện, hủy báng Thánh hiền mà sinh tà kiến, vì họ chất chứa nghiệp tà kiến, nên sau khi qua đời bị đọa vào đường ác nơi địa ngục. Còn các hữu tình nào với thân, khẩu, ý tạo các nghiệp thiện, không hủy báng Thánh hiền có chánh kiến, do họ chất chứa chánh kiến nên sau khi qua đời sinh vào đường lành nơi cõi trời. Những việc như vậy Ta đã dùng Thiên nhãn thanh tịnh thấy biết tất cả.

Này Xá-lợi Tử! Tiếp đến ta trụ tâm trong chánh định, hoàn toàn thanh tịnh, lìa tùy phiền não với nghiệp nhu hòa, an trú bất động. Vào nửa đêm, ta chứng đắc đích thực về Túc mạng trí minh, tâm hoàn toàn thông suốt. Xá-lợi Tử! Ta chứng đắc được trí túc mạng nên có thể biết tất cả việc trong đời quá khứ, nghĩa là một, hai, ba, bốn, năm đời. Hoặc mười, hai mươi đời, cho đến một trăm, một ngàn đời, trăm ngàn đời, vô số trăm ngàn đời. Trong vô số đời như vậy, đối với tất cả việc của kiếp thành, hoại; thành hoại, xưa như vậy, tên như vậy, họ như vậy, dòng họ như vậy, hình dáng như vậy, ăn uống như vậy, sống ít như vậy, sống lâu như vậy, các việc vui khổ, diệt đây sinh kia, chết kia sinh đây, vô số những việc như thế, ta dùng năng lực của trí túc mạng mà nhớ nghĩ đúng như thật.

Này Xá-lợi Tử! Thứ đến, ta trụ tâm vào chánh định, hoàn toàn thanh tịnh, lìa các

tùy phiền não với nghiệp nhu hòa an trú bất động. Vào cuối đêm, ta chứng đắc đích thật về Lộ tận trí minh, tâm hoàn toàn thông suốt. Kế đến, khi sao mai vừa mọc, ta an lành, hoan hỷ, là Rồng lớn trong cõi người, là Sư tử trong cõi người, là Đại tiên trong cõi người, là bậc Dũng mãnh trong cõi người, là hoa sen nhiều màu trong cõi người, là hoa sen trắng trong cõi người, là bậc Vô thượng khéo điều ngự trong cõi người, là Điều ngự sĩ trong cõi người, với tất cả những điều biết cần biết, điều đắc cần đắc, điều giác ngộ cần giác ngộ, điều chứng cần chứng. Tất cả như vậy chỉ trong một sát-na mà tâm thấu suốt hết thảy. Với trí như thật ấy nên ta thành tựu đạo quả chánh giác.

Lại nữa, này Xá-lợi Tử! Ta biết thế gian có Sa-môn, Bà-la-môn nói như vậy: Nếu người còn trẻ thì dung mạo đẹp đẽ, tóc đen nhánh, chí khí cường mạnh, tâm lực song toàn, tuổi hai mươi, hoặc hơn hai mươi, với chánh tuệ, người ấy có thể tùy chuyển hành. Xá-lợi Tử! Nay ta đã già, tuổi tám mươi, gần đến thời kỳ lìa đời. Giống như chiếc xe cũ kỹ buộc đủ thứ dây bắt nó cố gắng vận chuyển, ta cũng như vậy. Này Xá-lợi Tử! Ông hãy đi nước này đến nước khác, xóm này qua xóm nọ, quan sát các đệ tử Thanh văn, đối với thân Như Lai cùng diệu lực thần thông, thắng tuệ, biện tài, năm điều này thấy đều giảm sút chăng? Xá-lợi Tử! Ví như có người đầu đội chậu lửa đi từ nước này sang nước khác, từ làng này qua làng nọ, đi khắp như vậy chưa đủ gọi là khó. Nếu làm sao để thắng tuệ, biện tài không giảm thì đó mới là khó.

Xá-lợi Tử! Hoặc có người tuy gặp Đại sư Như Lai ra đời, đối với các pháp khổ, vui, không khổ, không vui, đều dùng tâm thanh tịnh thuyết giảng với chánh ngữ, nhưng người nghe lại cho là pháp hư vọng.

Xá-lợi Tử! Không nên đem chánh ngữ của Phật làm pháp hư dối. Vì sao? Vì Đại sư Như Lai xuất hiện trong thế gian đối với pháp khổ, vui, không khổ, không vui, đều dùng tâm thanh tịnh thuyết giảng với chánh ngữ, không phải là pháp hư vọng.

Xá-lợi Tử! Như trong Hiền kiếp có bốn Đức Phật xuất hiện nơi thế gian, đệ tử Thanh văn của bốn vị Phật ấy tuần tự nối tiếp đến nay tuổi thọ còn một trăm năm, thấy đều đầy đủ về niệ, hạnh, tuệ, thọ mạng. Ví như lực sĩ cầm cung nhắm thẳng mà bắn thì đều trúng đích.

Xá-lợi Tử! Đệ tử Thanh văn của ba Đức Phật trước cũng lại như vậy, đều đầy đủ niệ, hạnh, tuệ, thọ mạng. Hằng ngày các vị ấy đều có thể gần gũi thưa hỏi các vị về nghĩa lý của các pháp.

Xá-lợi Tử! Nay trong pháp của ta, đệ tử Thanh văn một khi thưa hỏi điều gì thì không ghi nhớ, lại nếu hết lòng nghe ta giảng nói, thì trong pháp ấy cũng không thể hiểu rõ về câu chương nghĩa lý, hướng chỉ là các đệ tử trong thời mạt pháp cứ tham đắm vào những mùi vị ngon ngọt, ham ngủ nghỉ, phóng túng, các việc lớn nhỏ thuận hợp, các việc cần làm đều phớt bỏ.

Xá-lợi Tử! Đệ tử Thanh văn của ba Đức Phật trước thọ mạng lâu dài, nhưng nay thì chỉ còn một trăm tuổi, rất là mau chóng. Xá-lợi Tử! Khi chỉ còn sống trăm tuổi thì thắng tuệ, biện tài đều bị giảm sút. Xá-lợi Tử! Khi ấy đệ tử lấy chánh ngữ của Đại sư Như Lai ra đời giảng nói cho là pháp hư vọng. Xá-lợi Tử! họ không nên làm như vậy. Vì sao? Vì Đại sư Như Lai xuất hiện nơi đời, đối với các pháp khổ, vui, không khổ, không vui đều dùng chánh ngữ với tâm thanh tịnh nói ra, nên đó không phải là pháp hư vọng.

Bấy giờ, trong chúng hội có Tôn giả tên Long Hộ đứng cách Phật không xa, cầm quạt lông công hầu bên Phật, ông ta bèn đặt quạt xuống, đến trước Đức Phật, chấp tay đảnh lễ bạch Phật:

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

–Nay con được nghe chánh pháp này, rất là vui mừng đến nỗi lông trên thân đều dựng đứng. Bạch Thế Tôn! Kinh này đặt tên là gì? Chúng con phụng trì như thế nào?

Đức Phật bảo Tôn giả Long Hộ:

–Nay chánh pháp này đặt tên là Thân Mao Hỷ Thụ, tên kinh như vậy các ông nên hết lòng thọ trì.

Đức Phật giảng nói kinh ấy rồi, các chúng Tỳ-kheo trong rừng Tối thắng, thuộc đại thành Tối thắng, nước Tỳ-xá-ly đều rất hoan hỷ, tin thọ phụng hành.

